

gende Oplysninger. Da man derhos har anseet det almindelige Spørgsmaal, hvorvidt hovedet en Censur kunde være tilraadelig, for noget, der ikke under nærværende Sag burde finde sin Afgjørelse, er det saaledes nærmest mellem 1 Rd. og 2 Rd., at Valget vilde være at træffe. Det maa i saa Henseende bemærkes, at der mellem de 79 Personer (69 fra Byen, 10 fra Fabrikken), som nu svare 1 Rd. eller derover i Fattig og Skolekat, findes yderst Faa, der ikke efter den mugjældende Communallov vilde, efterat have taget Borgerskab, have Valgret i enhver Kjøbstad, og blandt disse Faa ere de Fleste saadanne, som enhver ny Communallov utvivlsomt vil komme til at medtage, og hvis Deeltagelse i Bestyrelsen af de, ingenlunde blot til Næringsforholdene indskrænkede, communale Forhold er aldeles ønskelig (s. Ex. Embedsmænd, praktiserende Læger, Sagførere, saakaldte Particuliers o. s. v.). Da det imidlertid maa ansees for sandsynligt, at de Allerstørste af de Personer, som nu svare mellem 1 og 2 Rd., allerede ved den første Ligning, efter Indførelsen af en særlig Communalforfatning, vilde blive ansatte til mindst 2 Rd., som Fleertallet alt nu kommer temmelig nær, har man troet i dette foreløbige Regulativ at kunne blive staaende ved det af Regjeringen oprindelig foreslaaede Tal af 2 Rd.

Da Udvalget af de allerede antydede Grunde troer at burde indskrænke sin Kritik over Udskiftet til det praktisk Nødvendige, skal det forøvrigt kun foreslaae en eneste Forandring. Naar nemlig Slutningen af § 9 foreskriver, at det inden 10 Mars Forløb skal afgjøres ved Lov, om denne Commune bør gaae over til en almindelig Kjøbstad, saa er dette et Spørgsmaal, som det til enhver Tid, baade før og efter denne Termin, staar saavel Regjeringen, som enhver Rigsdagsmand, aabent at reise, og for at det ikke skal gaae i Glemme, er der ved Regulativets to sidste Paragrapher sørget til

Overskødighed. Da det imidlertid er meget muligt, at Erfaringen vil stadfæste, hvad den med Hensyn til Handelspladsens Anlæg anordnede Commission (Lange, Garlieb) alt under 12te September 1850 har udtalt, „at der under de nærværende, saa forandrede Forhold, hvor den hidtil værende Forskiel mellem Kjøbstæderne og Landet saavidt muligt søges udjævnet, ikke kan være Tale om at forsøge Kjøbstædernes Antal, ligesom ialtsald de Fordele, som Handelspladsen vilde opnaae, ved at forundes Kjøbstadrettigheder, ikke paa nogen Maade vilde kunne opveie de Byrder og Forpligtelser, som deraf skulde resultere for den“: saa vilde hiin Bestemmelse kunne medføre en legal Nødvendighed for Regjeringen til henimod Tidfristens Udløb at indbringe et Lovforslag om, at Silkeborg fortiden ikke skulde gaae over til at blive en almindelig Kjøbstad. En saadan Mulighed maa naturligtvis undgaaes. Det eneste Punkt i den omhandlede Sætning, som kunde fortjene at bibeholdes, nemlig den udtrykkelige Anerkjendelse af den forøvrigt neppe tvivlsomme Sandhed, at en saadan Forandring kun kan skee ved Lov, vil kunne finde en passende Plads i Regulativets sidste Paragraph.

Ifølge det Anførte skal Udvalget indstille:

ved § 3.

at 5 Rd. forandres til 2 Rd. og
at Ordene: „saaledes at den Oplyselse.“ — udgaae.

ved § 9.

at Ordene: „Inden 10 Mars Forløb Amtsgemeinde.“ — udgaae.

ved § 17.

at efter Ordet: „Kjøbstad,“ indskydes: „hvilket kun kan skee ved Lov,“

Bentner.

Drieser.

Holst.

Ora Lehmann,
Formand og Ordfører.

Meinert.